

Arrest

nr. 69 466 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat J. TIELEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die op 22 december 2009 in het huwelijk trad met een Belgische onderdaan, diende op 6 januari 2010 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 juni 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Verzoekster werd op 4 maart 2011 van ambtswege afgevoerd van het vreemdelingenregister.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 mei 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 19 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [K., F.] [...] van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag van de politie van Kempenland dd.11.01.2011 blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Wanneer haar echtgenoot gevraagd wordt naar de reden van haar afwezigheid, verklaart hij dat [F.] reeds vanaf begin december 2010 de echtelijke woonst heeft verlaten. Haar oom, naam niet gekend, zou na een echtelijke geschil tussen hun beide, haar zijn komen ophalen. [F.] heeft al haar spullen meegenomen volgens [E.]. [E.] vermoedt dat [F.] nu ergens in Nederland of Duitsland bij familie of vrienden ondergedoken is. Zij zou evengoed terug naar Turkije kunnen teruggekeerd zijn. [E.] heeft geen enkel contact meer met [F.]. [F.] reageert niet op GSM- berichten van [E.]. [E.] is van plan de scheiding in te zetten.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokken sedert 04.03.2011 van ambtswege afgevoerd is.

Uit dit alles blijkt dat er noch sprake is van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40bis, 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Haar betoog luidt als volgt:

[...]

Verzoekster kende dhr. [U.] reeds sedert 2006. Op 14.09.2006 huwden ze religieus. (stuk 2) Na het religieuze huwelijk woonde het koppel een tijd samen in Turkije. In februari 2008 reisde verzoekster samen met dhr. [U.] naar België (stuk 3) en op 22.03.2008 hielden ze hun trouwfeest. (stuk 4) Op 22.12.2009 mochten ze vervolgens officieel huwen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand. (stuk 5) Verzoekster kon zich in februari 2010 inschrijven in het vreemdelingenregister.

In december 2010 zette dhr. [U.] haar op straat. Via een familielid in Nederland vond verzoekster opvang in het opvangtehuis vzw Open Deur. (stuk 9) Verzoekster probeerde zo snel mogelijk terug op eigen benen te staan. Momenteel werkt ze halftijds in een hotel. (stuk 10)

Verzoekster meent dan ook dat ze zich kan beroepen op de uitzonderingen van artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat in het geval de gezamenlijke vestiging bij het einde van de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar geduurd heeft waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Verzoekster verwijst voor de volledigheid naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17.05.2011 dat eenzelfde interpretatie geeft aan artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet:

“Artikel 42quater. 4 van de vreemdelingenwet lijkt door het gebruik van het woord “of” inderdaad aan te geven dat wanneer de begunstigde van een verblijfsrecht zich in één van de drie gevallen bevindt, er geen einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. In tegenstelling tot § 1 van voormeld artikel wordt niet gepreciseerd dat de termijn van drie jaar berekend dient te worden vanaf het verblijf in de hoedanigheid van een burger van de Unie. De enige voorwaarde is dat de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan ten minste één jaar in het Rijk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruimschoots aan deze voorwaarde voldoet. Zijn ex-echtgenote verklaarde in een brief van 28 oktober 2006, welke terug te vinden is in het administratief dossier dat zij vier jaar samengewoond heeft met verzoeker in Kathmandu, Nepal. In 2006 zijn zij samen naar België gekomen omwille van de moeilijke politieke situatie in Nepal. Verzoeker vroeg asiel aan in België. Uit de adresvermeldingen welke terug te vinden zijn op de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds bij zijn ex-echtgenote heeft gewoond. De laatste positieve woonstcontrole dateert van 27 augustus 2009. Het is niet duidelijk sinds wanneer verzoeker niet meer bij zijn ex-echtgenote verblijft doch uit voormelde gegevens blijkt voldoende dat de gezamenlijke vestiging meer dan 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk. Aldus lijkt artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet te zijn geschonden. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden en bovendien nagelaten heeft om in het kader van §5 van voormeld artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet verzoekster te contacteren om meer informatie te bekomen aangaande het huwelijk en de gezamenlijke vestiging met dhr. [U.], schendt de bestreden beslissing artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

“[...]

Verzoekster suggereert thans te vallen onder de uitzonderingssituatie voorzien in art. 42quater §4, 1°:

[...]

Verwerende partij merkt op dat, om eventueel in aanmerking te komen voor voormelde uitzonderingssituatie, verzoekster niet alleen dient aan te tonen dat haar gezamenlijke vestiging drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, doch ook dat zij het bewijs levert dat zij werknemer of zelfstandige is in België of dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt.

Verzoekster stelt brengt thans een loonfiche van april 2011 bij.

Verwerende partij heeft in eerste instantie de eer te antwoorden dat, op het moment van de bestreden beslissing geen enkel element in het administratief dossier aanwezig was dat deed vermoeden dat verzoekster in aanmerking kwam voor voormelde uitzonderingssituatie, minstens bij gebreke aan het bewijs van werk en ziektekostenverzekering.

De thans bijgebrachte loonfiche doet geen afbreuk aan deze vaststelling en bovendien wordt thans nog steeds geen bewijs voorgelegd van een ziektekostenverzekering.

Verwerende partij heeft hoe dan ook terecht geen toepassing gemaakt van deze uitzonderingssituatie. Naar analogie kan verwezen worden naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad stelt vast dat voor de toepassing van de uitzonderingen van artikel 42quater, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet het aldus niet volstaat dat verzoeker aantoont dat zijn huwelijk of gezamenlijke vestiging meer dan drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk of dat verzoeker aantoont dat hij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt. De Raad stelt vast dat uit artikel 42quater, § 4 blijkt dat dit slechts één van de voorwaarden betreft. Verzoeker dient daarnaast ook aan te tonen dat hij werknemer of zelfstandige is in België of dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker wenst aan te tonen dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4, 1° of 4° van de Vreemdelingenwet, doch beperkt zijn betoog telkens tot de eerste voorwaarde. Verzoeker brengt geen enkel bewijs bij dat hij een inkomen heeft zodat hij niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel, noch brengt verzoeker bewijs bij dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt. Verzoeker wijst daarentegen op het PV nr. G.E. LA (000) van 23 april 2009 waarin hij verklaart “we hadden officieel enkel een werkloosheidsuitkering van haar” en “ik heb momenteel geen inkomen, mijn familie steunt mij”. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder onterecht geen toepassing zou hebben gemaakt van de uitzonderingsbepalingen, nu verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat verweerder had kunnen vaststellen dat hij ook aan de derde en de vierde voorwaarde zou voldoen” (RVV nr. 56.589 d.d. 24 februari 2011).

Ondergeschikt wenst verwerende partij hieraan toe te voegen dat verzoekster evenmin een driejarige gezamenlijke vestiging, waarvan minstens één jaar in het Rijk, aantoont. Verzoekster lijkt de regelgeving verkeerdelijk te interpreteren.

Aangezien verzoekster gehuwd is en zij niet betwist dat er thans geen gezamenlijke vestiging meer is, diende zij aan te tonen dat haar huwelijk bij de beëindiging van de gezamenlijke, vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, zoals bevestigd door het supra reeds vermelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Aangaande de eerste voorwaarde wijst de Raad er nog op, gelet op het feit dat verzoeker gehuwd was en hij niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is hij diende aan te tonen dat zijn huwelijk bij de beëindiging van de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk” (RVV idem).

In casu zijn verzoekster en haar echtgenoot gehuwd op 22 december 2009 zodat alleszins [niet] vaststaat dat dit huwelijk, op het moment van de beëindiging van het verblijfsrecht (beslissing d.d. 6 mei 2011) tenminste drie jaar geduurd heeft.”

3.1.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de (materiële) motiveringsplicht dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, bepaalt het volgende:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd nog geen twee jaar in de hoedanigheid van een familielid van burger van de Unie in het Rijk verbleef en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met haar Belgische echtgenoot.

Verzoekster betoogt evenwel dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de uitzonderingsregeling die voorzien is in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verweerder werpt terecht op dat verzoekster, die pas op 22 december 2009 in het huwelijk trad, niet kan voorhouden dat zij reeds drie jaar gehuwd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet echter tevens dat ook rekening dient gehouden te worden met een voorafgaande gezamenlijke vestiging. Zowel verzoekster als haar echtgenoot geven aan dat de gezamenlijke vestiging beëindigd werd in het begin van de maand december 2010. Opdat verzoekster zich nuttig zou kunnen beroepen op de uitzonderingsregeling die bepaald is in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, dient zij in casu dus een gezamenlijke vestiging aan te tonen die reeds bestond in december 2007. Verzoekster brengt stukken aan die volgens haar aantonen dat zij op 14 september 2006 religieus in het huwelijk trad met de heer E. U., die op dat ogenblik nog gehuwd was met een andere vrouw. Het religieus huwelijk waarnaar verzoekster verwijst heeft in België echter geen geldingskracht en het loutere feit dat een dergelijk huwelijk werd aangegaan laat ook niet toe te besluiten dat verzoekster en de heer E.U. zich gezamenlijk vestigden. De bewering van verzoekster dat zij ten minste drie jaar voorafgaand aan de stopzetting van haar relatie met de heer E.U. een gezinscel met deze persoon vormde vindt ook geen steun in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier. De stukken uit dit dossier leren de Raad immers dat verzoekster op 3 juni 2008 poogde het Rijk binnen te komen en hierbij verklaarde studente te zijn in Azerbeidzjan en in België of Nederland een universiteit te willen bezoeken om na te gaan of zij er haar studies kon verderzetten. Verzoekster, aan wie gevraagd werd haar reismotieven toe te lichten, gaf geenszins te kennen reeds een effectief gezin te vormen met de heer E. U. of de bedoeling te hebben dit te doen. Verzoekster kan, aangezien zij geen gekende woonplaats meer had in het Rijk, ook niet gevolgd worden in haar bewering dat verweerder haar had dienen te contacteren om meer informatie te verkrijgen omtrent haar huwelijk en de periode dat zij en haar echtgenoot gezamenlijk gevestigd waren. Zij maakt trouwens niet aannemelijk dat zij enig belang heeft bij dit onderdeel van het middel, daar zij niet aantoont dat zij in staat zou geweest zijn om bij een eventueel persoonlijk contact het bewijs te leveren dat zij zich drie jaar vestigde met de heer E. U..

Tevens moet worden benadrukt dat de uitzonderingsregelingen die voorzien zijn in artikel 42quater, § 4, 1° tot en met 4° slechts van toepassing zijn indien aan alle vereisten die in dit artikel voorzien zijn is voldaan en verzoekster niet aantoont dat zij effectief beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarde voldoet.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet werd miskend of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

3.1.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3.4. Aangezien verzoekster erkent dat zij geen gezinscel meer vormt met haar echtgenoot kan ook geen schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden. Deze wetsbepaling voorziet immers enkel in een verblijfsrecht voor een familielid van een burger indien dit familielid de burger van de Unie *“begeleidt of zich bij hem voegt”*.

3.1.3.5. Verzoekster kan evenmin dienstig verwijzen naar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft namelijk betrekking op familieleden van een burger van de Unie *“die zelf burger van de Unie zijn”* en het is niet betwist dat verzoekster de Turkse nationaliteit heeft en dus geen burger van de Unie is.

3.1.3.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster toont niet aan dat zij enig gezins- of familieleven in België heeft en zet niet uiteen welk aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen door de bestreden beslissing geschonden of miskend werd, zodat geen schending van deze verdragsbepaling kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De hoorplicht wordt door Ingrid Opdebeek als [volgt] omschreven:

“De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.”

Het verhoor dient immers als basis voor verdere stappen binnen de administratieve procedure. Teneinde kennis te hebben van alle relevante informatie dient de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene te verhoren.

Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. De bestreden beslissing ressorteert gevolgen die een weerslag hebben op de rechtstoestand van verzoekster en heeft een individuele draagwijdte.

Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurs-handelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen. Verzoekster is burger.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omschreef de hoorplicht in een gelijkaardige zaak op de volgende wijze:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.”

§5 van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet verwijst bovendien naar de onderzoeksplicht van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaronder de verplichting valt verzoekster te horen:

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoekster werd echter niet gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd betekend. Er werd geen enkele poging gedaan om verzoekster te contacteren en men vond het voldoende om verzoeksters echtgenoot dhr. [U.] te verhoren zonder zijn versie van de feiten te toetsten aan die van verzoekster. Het is overigens opvallend dat men verzoekster zonder problemen binnen enkele dagen kan vinden als een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht diende te worden betekend.

De hoorplicht werd dan ook duidelijk geschonden.

In deze beslissing vormt het gedrag van verzoekster de basis van de beslissing tot intrekking. Er wordt haar minstens een tekortkoming aangewreven.

In deze gevallen geldt de hoorplicht ten volle en diende verzoekster uitgenodigd te worden teneinde haar minstens de kans te geven haar standpunt uiteen te zetten hetgeen niet gebeurde. Indien verzoekster verhoord zou zijn geworden had ze kunnen uitleggen dat ze wel degelijk onder de uitzonderingsvoorwaarden valt van artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet. Niet enkel heeft de samenwoning met dhr. [U.] minstens drie jaar geduurd waarvan meer dan één jaar in België (cfr. Eerste middel), bovendien kan verzoekster getuigen van zware mishandeling door haar echtgenoot.

De mishandelingen die verzoekster ondergaan heeft wijzen op een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42 quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet:

“4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;”

Verzoekster kan bovendien aantonen dat ze ondertussen werkt, een ziektekostenverzekering heeft en bijgevolg niet ten laste valt van de Belgische staat.

Verzoekster verwijst naar het hierboven aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15.04.2011 dat volledig aansluit bij verzoeksters stelling:

“Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing louter gesteund heeft op eenzijdige informatie verschaft door de echtgenote van verzoeker zonder dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen naar voor brengen. Gezien de beperkte vaststellingen in het samenwoningsverslag van 5 mei 2010 kan dit verslag niet in aanmerking worden genomen. Er is sprake van een eenzijdige versie van de feiten. Verzoeker is in deze niet gehoord om zijn versie van de feiten

te geven en uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij hiertoe zou zijn opgeroepen, zodat niet kan worden aangenomen dat hij de kans hiertoe heeft gekregen. (...)

Nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het nuttig achtte om verzoeker te horen maar dit niet gedaan heeft, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing deels niet steunt op een correcte feitenvinding en nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing alleszins steunen op een louter eenzijdige feitenvinding zoals vermeld door verzoekers echtgenote, kan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht als toepassing hiervan worden aangenomen. Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond."

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht als toepassing ervan."

3.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...]

Met betrekking tot de hoorplicht heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cfr. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cfr. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" In Beginselen van behoorlijk bestuur In Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De gemachtigde van de Staatssecretaris diende verzoekster dan ook niet te horen alvorens de bestreden beslissing te treffen (zie dienaangaande ook RVV nr. 23.081 d.d. 17 februari 2009).

Met betrekking tot het feit dat verzoekster suggereert in aanmerking te komen voor art. 42quater §4, 4e van de wet van 15 december 1980 wegens mishandeling door haar echtgenoot, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dienaangaande geen enkel spoor was terug te vinden in het administratief dossier op het moment van de thans bestreden beslissing.

Bovendien kan eenzelfde opmerking gemaakt worden voor wat betreft de voorwaarde van werk en ziektekostenverzekering, zoals uiteengezet in het eerste middel.

"Aangaande de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker zoals hoger reeds werd uiteengezet evenmin aan te voldoen aan de bijkomende voorwaarden van inkomen en ziektekostenverzekering. Los van het argument van verzoeker waar hij stelt dat huiselijk geweld een niet limitatief voorbeeld is van een schrijnende situatie, doet dit argument geen afbreuk aan de voorwaarde van inkomen en ziektekostenverzekering. Het loutere feit dat slechts zijn echtgenote een einde wenst te maken aan het huwelijk en verzoeker hierdoor onafhankelijk van zijn wil de echtelijke woning dient te verlaten en het huwelijkse leven niet kan verder zetten, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een vorm van morele dwang die een bijzonder schrijnende situatie uitmaakt in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Ook het feit dat hij tijdelijk onderdak zocht bij vrienden en familie of het feit dat hij niet op de hoogte was van de activiteiten van prostitutie van zijn echtgenote valt niet te rijmen met het begrip „bijzonder schrijnende situatie". Het betreft een loutere beëindiging van het huwelijkse leven. Tenslotte wijst de Raad erop dat zelfs indien verzoekers situatie zou kunnen worden beschouwd als een „bijzonder schrijnende situatie" hij desalniettemin niet aan toont aan de overige twee voorwaarden, met name inkomen en ziektekostenverzekering te voldoen, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder geen toepassing maakt van artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet" (RVV nr. 56.589 d.d. 24 februari 2011)."

3.2.3. Het is niet betwist dat verzoekster niet kon worden aangetroffen op het adres waar zij volgens de gegevens van het Rijksregister in België verbleef. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat haar echtgenoot, die wel op hetzelfde adres kon worden aangetroffen, aangaf niet te weten waar verzoekster woonde. Verzoeksters echtgenoot verklaarde dat zij in het begin van de maand december 2010 de echtelijke woning verlaten had en dat zij werd opgehaald door een familielid waarvan hij de

naam niet kende. Verzoekster werd op 4 maart 2011 dan ook van ambtswege afgevoerd van het vreemdelingenregister.

Gelet op het feit dat een politiefunctionaris zich op het laatst gekende adres van verzoekster aanmeldde teneinde na te gaan of verzoekster nog een gezinscel vormde met haar echtgenoot en eventueel te vernemen waarom dit niet het geval was, kan verzoekster niet gevolgd worden in haar stelling dat *“geen enkele poging werd ondernomen om haar te contacteren.”*

Verzoekster toont niet aan dat zij haar nieuwe verblijfplaats aan verweerder meedeelde of dat zij de nodige stappen ondernam om zich te laten inschrijven op haar nieuw adres, zodat verweerder kennis kon hebben van haar verblijfplaats. Aangezien verzoekster niet aantoonde dat zij stappen ondernam om verweerder in te lichten over haar verblijfplaats kan niet ingezien worden op welke wijze verweerder, die de bestreden beslissing binnen de door de wetgever vooropgestelde termijnen diende te nemen, verzoekster had kunnen uitnodigen om haar te horen (*“A l'impossible nul n'est tenu”*).

De stelling van verzoekster dat in artikel 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet een verplichting zou opgenomen zijn om een vreemdeling te horen, vindt voorts geen steun in de tekst van deze wetsbepaling die slechts voorziet dat verweerder bevoegd is om de naleving te controleren van de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te kunnen laten gelden.

Verzoekster kan niet enerzijds haar verblijfsgegevens voor het bestuur verborgen houden en anderzijds voorhouden dat het bestuur naliet haar te horen alvorens een beslissing te nemen. Verzoekster kan slechts dienstig verwijzen naar een beginsel van behoorlijk bestuur in de mate dat zij de naleving van de verplichtingen die voortvloeien uit een dergelijk beginsel niet zelf verhindert of onmogelijk maakt.

De toelichting van verzoekster die, blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt, zelf onzorgvuldig optrad, laat daarnaast niet toe een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 37 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar standpunt toe als volgt:

“Artikel 37 van het Vreemdelingenbesluit houdt in:

“De vreemdeling die voorgoed het land verlaat, moet, voor zijn vertrek hiervan kennis geven aan het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of van zijn EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene teruggeven.

Het gemeentebestuur mag niet overgaan tot de afvoering van de echtgenoot van een vreemdeling wanneer alleen de andere echtgenoot om dergelijke afvoering verzoekt.”

Dhr. [U.] heeft gevraagd om verzoekster uit te schrijven. Verzoekster zelf heeft daar echter niet om gevraagd.

De bestreden beslissing schendt artikel 37 van het Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

3.3.2. Verweerder antwoordt dat de afvoering van verzoekster van het vreemdelingenregister op vraag van haar echtgenoot gebeurd is geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

3.3.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsborg overging tot de ambtshalve afvoering van het vreemdelingenregister van verzoekster op basis van een verslag dat werd opgesteld door de gemeentepolitie waaruit bleek dat zij haar adres in de gemeente effectief verlaten heeft.

De bewering van verzoekster dat de afschrijving gebeurde op vraag van haar echtgenoot mist derhalve feitelijke grondslag.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK